

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] Urette, hvis man opretholdt Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmiljøet en Dag længere, end en forhaabentlig hurtig og velvillig Behandling af Ophævelsesloven nødvendiggør. Jeg er ikke i Tvivl om, at Befolkningens store Flertal er og stadig har været mod den paagældende Lov, hvis hele Tendens føles som rettet mod Arbejderens Organisationer og sikkert i første Række mod Landarbejderne, men som i øvrigt ogsaa vil kunne vise sine uheldige Virkninger inden for Arbejdsgivernes Rækker. Loven har da ogsaa vakt stor Modstand ikke alene fra Arbejdernes Side, men ogsaa fra Arbejdsgiverside, og for begge Parters Vedkommende er det flere Gange kommet stærkt til Orde, at man ønsker at faa denne Lov ud af Verden.

Som ærede Medlemmer vil erindre, blev Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmiljøet, den Lov, som af mange kaldes Tugthusloven, i Samlingen 1928—29 under den da siddende Venstreregering vedtaget i Rigsdagen med en meget kneben Majoritet. Meget snart efter Vedtagelsen fik vi Valg med paafølgende Regeringsskifte. En Følge af Regeringsskiftet var bl. a., at min Forgænger som Handelsminister, det ærede Medlem Hr. Hauge, den 2. Oktober 1929 fremsatte Forslag til Lovens Ophævelse. Forslaget blev vedtaget i Folketinget med 76 Stemmer mod 70; i Landstinget blev der imidlertid ikke taget meget Hensyn til den saaledes indtraadte ændrede Stilling, og man forkastede dør Lovforslaget med 39 Stemmer mod 35. I den paafølgende Rigsdagssamling fremsattes Forslaget paa ny, og det vedtoges atter i Folketinget, men standsedes i et Udvalg i Landstinget.

Min ærede Forgænger, der altid, ligesom jeg, har været en ivrig Modstander af Loven, opgav stadig ikke Tanken om Lovens Ophævelse og fremsatte i Samlingen 1931—32 paa ny Forslaget, denne Gang i Landstinget, der dog viste, at man var til Sinds saa længe som muligt at bruge sin Magt til mod Folketingets Flertal og Befolkningens Ønske at opretholde Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmiljøet, idet man paa ny forkastede Forslaget om dennes Ophævelse.

Da det saaledes tre Gange havde vist sig umuligt at gennemføre Ophævelsen af Loven i Landstinget, har Regeringen hidtil været tvunget til at stille Sagen i Bero. Efter at Forholdet nu ved sidste Landstingsvalg har ændret sig ved Befolkningens Tilslutning til Regeringens Politik, fremsætter jeg paa ny Forslaget med den Overbevisning, at det denne Gang vil faa en bedre Skæbne paa Rigsdagen end hidtil.

Det vilde efter min Opfattelse være med

Urette, hvis man opretholdt Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsmiljøet en Dag længere, end en forhaabentlig hurtig og velvillig Behandling af Ophævelsesloven nødvendiggør. Jeg er ikke i Tvivl om, at Befolkningens store Flertal er og stadig har været mod den paagældende Lov, hvis hele Tendens føles som rettet mod Arbejderens Organisationer og sikkert i første Række mod Landarbejderne, men som i øvrigt ogsaa vil kunne vise sine uheldige Virkninger inden for Arbejdsgivernes Rækker. Loven har da ogsaa vakt stor Modstand ikke alene fra Arbejdernes Side, men ogsaa fra Arbejdsgiverside, og for begge Parters Vedkommende er det flere Gange kommet stærkt til Orde, at man ønsker at faa denne Lov ud af Verden.

Loven kan, som den er formuleret, efter min Opfattelse kun virke til Skade for Organisationstanken, en Tanke, som, det vil dog vist ingen benægte, baseret som den er paa legitime, kollektive Aftaler, med Rod i Septemberforliget af 1899, har spillet en saa afgørende Rolle for den rolige Udvikling af Arbejdsforholdene i vort Land. Det vil, tror jeg, være vanskeligt at vurdere Betydningen af Danmarks sunde og gode Organisationsforhold for højt, og der maa derfor tages bestemt Afstand fra Lovens hele Tendens, der, som nævnt, kun kan opfattes og faktisk er blevet opfattet som rettet mod vore Organisationer og endog i sin Oprindelse mod bestemte Klassers Organisationer.

Loven kan, efter Regeringens Mening, i den foreliggende Affattelse kun virke uheldigt for Danmarks Erhvervsliv og for alle i dette beskæftigede, altsaa baade Arbejdere og Arbejdsgivere. De enkelte Bestemmelser i Loven er saa usikre og i det hele taget saa lidet heldigt affattede, at jeg ikke ser rettere, end at det vil være ufor-svarligt, hvis man ikke nu snarest skrider til dens Ophævelse. Loven lader det staa ganske uafgjort og ganske uklart, hvad det er, man ønsker at forbyde, og den kan derfor kun skabe Utryghed og Vanskeligheder. Fra anerkendt juridisk Side er man ogsaa gaaet stærkt imod Lovens Bestemmelser, der i Modsetning til andre Love ikke giver Direktiver for Domstolene, men, som det tidligere er blevet sagt, overlader den disponerende Myndighed, som tilkommer Lov-